

сега ще ме набиятъ на желъзния шишъ и ще ме опекатъ на огъня — си помисли Пѣйчо и затрепера още по-силно. Ала страшилището се скара съ гръмовитъ гласъ на Великана и той побѣгна. Отнесе Пѣйча надъ стрѣхата, кждето висѣше окачена една стая съ стени отъ желъзни прѣчки. Натика го въ стаята и го заключи. Пѣйчо въздъхна дълбоко. Главата му клюмна. Великанътъ най-напредъ донесе една паница съ ядене, положи я предъ Пѣйча и му заповѣда: — Яжъ! Ала клетиятъ пленникъ не докосна яденето. Тогава Великанътъ му донесе вода въ единъ казанъ и заповѣда съ още по-силенъ гласъ: — Пий! Пейчо се сгуши въ единя кѣтъ на затвора си и не рачи да пие. — Тогава пѣй! — изрева Великанътъ. Милиятъ Пѣйчо си отвори устата, но не можа да изкара нито единъ звукъ. Великанътъ избухна. Ушитъ му станаха червени. — Ще те дамъ на черния лъвъ! — закани се той. — Нека лъвътъ те разкъса, а пѣкъ азъ ще си хвана другъ Пѣйчо, който знае хубаво да пѣе. И тръгна да търси лъва... Ахъ ето го котакътъ пристига. Койчо, дай му птичката да я разкъса.

Койчо скочи като оживенъ.

— Не я давамъ! — извика той.

— Ами какво ще я правишъ?

— Ще я пустана, татко. Нека иде при майка си въ малката кѣщурка. Татко, азъ ти разбрахъ гатанката. Пѣйчо е този малъкъ червенушко. Великанътъ съмъ азъ, страшилището е баба, а черниятъ лъвъ — котаракътъ!

И Койчо пустана птичката. Тя отлетѣ въ гнѣздото при майка си:

— Като ми премине страха, ще ти разкажа, мамичко, какво ми се случи. Страшна история!

Бащата помилва Койча по главата и замислено рече:

— И запомни, сине, че само свободнитѣ души пѣятъ. Затворницитѣ не могатъ да пѣятъ...

А. Каралийчевъ